

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Václav Novotného, v právní věci **žalobkyně D. G., proti žalované České správě sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 8. 2002,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Česká správa sociálního zabezpečení (dále „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 29. 8. 2002 č. xx zamítla žádost D. G. (dále „žalobkyně“) o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. s odůvodněním, že nárok jí nevznikl, protože její otec V. V. v národním boji za osvobození v době od r. 1939 do r. 1955 nepadl, ale zemřel až po skončení účasti v národním boji za osvobození dne 16. 10. 1982.

V opravném prostředku, který žalobkyně proti rozhodnutí žalované podala, žalobkyně nesouhlasila se závěry žalované a namítala, že námaha jejího otce byla zbytečná, když nemá nárok na jednorázovou peněžní částku jen proto, že otec zemřel až 16. 10. 1982. Poukázala na všechny strasti, které její rodina prožívala z důvodů spojení otce s partyzány. Poukázala i na pronásledování otce po r. 1948, když odmítl vstoupit do KSČ. Protože mu bylo vyhrožováno vězením, rozhodl se v r. 1950 opustit republiku, i když nerad.

Řízení u Vrchního soudu v Praze bylo zahájeno dne 21. 10. 2002. Vrchní soud v Praze v této věci nerozhodl do 31. 12. 2002 a věc tak převzal k dokončení Nejvyšší správní soud, který v ní pokračuje podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. (§ 132, § 129 odst. 2 s. ř. s.), tedy podle ustanovení o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Podle obsahu právního spisu požádala žalobkyně o přiznání jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. jako sirotek po účastníků národního boje za osvobození – otci V. V., nar. dne xx 1903. Podle žádosti byl její otec účastníkem národního boje za osvobození jako účastník národního hnutí v letech 1939 – 1945. V žádosti žalobkyně poukázala na jmenovací dekret a legitimaci „hnutí za svobodu". K žádosti připojila fotokopii křestního listu, z něhož vyplývá, že dne 17. 11. 1926 se narodila D., jejíž rodiči jsou V. V. a M. V., rozená V. Další doklady žalobkyně nepřiložila a proto žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 3. 2002 č. 266 117 039 přerušila řízení do předložení dokladů nejpozději do 31. 12. 2002, a to osvědčení podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb., úmrtní list otce a úmrtní list matky. Na toto rozhodnutí žalované reagovala žalobkyně tak, že jí sdělila, že matka nepracovala v domácím hnutí jako otec a zemřela dne 26. 4. 1988. Otec, poněvadž se nemohl vrátit do ČSR, i když o to žádal, zemřel v Torontu 16. 10. 1982. O tom, že zemřel, jí byl zaslaný telegram, který přiložila k dopisu. Z přiloženého telegramu vyplývá, že byl podán v „toronto ont" a adresován byl žalobkyni a obsahoval tento text: „pan V. zomrel 16 oktobra dajte vediet na uvedenu adresu či mate zavjem prist na pohreb cakame odpoved pani carter 103 tyndall avenue toronto ontario mrs carters". Úmrtní list otce žalobkyně se ve správním spisu nenachází. Na telegramu je razítko : „Prijal 19. okt. 1982".

Zákon č. 261/2001 Sb. se vztahuje na občany České republiky, kteří splňují podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bodě 1 písm. c) až f), bodě 2a a odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, a bylo jim o tom vydáno podle § 8 citovaného zákona osvědčení, nebo kteří mají doklad, který toto osvědčení nahrazuje. Zákon se vztahuje i na děti, jejichž oba rodiče jako účastníci národního boje za osvobození padli nebo jeden z rodičů jako účastník národního boje za osvobození v národním boji za osvobození padl a druhý z rodičů v té době již nežil, pokud ke dni úmrtí později zemřelého rodiče nedosáhli věku 18 let (§ 1 odst., věta prvá, odst. 2 věta za středníkem zákona č. 261/2001 Sb.). Žalobkyně uplatnila žádost jako dítě V. V., který podle jejího tvrzení byl účastníkem domácího hnutí v době od r. 1939 od r. 1945. Podle jejího tvrzení by tedy její otec měl být účastníkem národního boje za osvobození podle ustanovení § 1 odst. 1 bod 1. písm. e) zákona č. 255/1946 Sb. Doklad o tom žalované nezaslala, pouze v přípisu, který došel žalované 20. 2. 2002, uvedla, „že doklady které jsem Vám už zaslala a to o činnosti otce v letech 1939 – 45 a jmenovací dekret už nemusím znovu zasílat a přiložíte je k mojim dokladům". V přípisu žalobkyně došlém žalované dne 30. 7. 2002, jí sděluje den úmrtí otce tj. 16. 10. 1982. Po přerušení řízení žalovaná v řízení pokračovala z vlastního podnětu (§ 7 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb., § 29 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb.), a vydala rozhodnutí, které je předmětem přezkumné činnosti soudu v tomto řízení.

Ani v průběhu soudního řízení žalobkyně nezpochybnila své tvrzení o tom, že její otec zemřel 16. 10. 1982. Soud proto, stejně tak jako žalovaná, z tohoto tvrzení žalobkyně vychází. Jestliže tedy otec žalobkyně V.V., nar. xx 1903, zemřel xx 1982, pak žalobkyně jako jeho dcera není oprávněnou osobou podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., a zákon č. 261/2001 Sb. se na ni nevztahuje. Vztahuje se jen na děti, jejichž oba rodiče jako účastníci národního boje za osvobození padli nebo jeden z rodičů jako účastník národního boje za osvobození v národním boji za osvobození padl a druhý z rodičů v té době již nežil, pokud ke dni úmrtí později zemřelého rodiče nedosáhly věku 18 let. Soud nezpochybňuje tvrzení žalobkyně, že její otec V. V. byl účastníkem domácího hnutí od r. 1939 do r. 1945 a to, že jeho rodina v této době značně strádala. Protože však podle jejího tvrzení její otec zemřel 16. 10. 1982, tedy nepadl jako účastník národního boje za osvobození v národním boji za osvobození, nelze jí z důvodu jí uplatněného přiznat jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb. Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy je soudce při rozhodování vázán zákonem, v daném případě zákonem č. 261/2001 Sb. Žalovaná, podle názoru soudu, rozhodla ve věci zákonně.

Soud neshledal žalobu žalobkyně důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb. zamítl.

Žádnému z účastníků nepřiznal soud náhradu nákladů řízení, protože žalobkyně ve věci neměla úspěch a na náhradu nákladů nemá nárok a žalovaná náhradu nákladů řízení neúčtovala a podle obsahu spisu jí ani prokazatelné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. 6. 2003

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu